

Τὴν ὠραιότητα τῆς Παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ
Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοι Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσάγαγ' ἐπάξιον,
τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι. Διὸ ὥς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε, ἡ
Κεχαριτωμένη.

Θεοτόκε, ο (αρχάγγελος) Γαβριήλ, επειδὴ ἔμεινε ἐκπληκτος ἀπὸ τὴν ωραιότητα τῆς
παρθενίας Σου, κι ἀπὸ τὴν υπερβολικὴ λάμψη τῆς αγνότητάς Σου, Σου φώναξε
δυνατά:

“Ποιον ὕμνο ἀντάξιο νὰ Σοῦ προσφέρω; Πῶς νὰ Σε ὀνομάσω; Βρίσκομαι σε ἀμηχανία
καὶ μένω ἐκστατικὸς μπροστὰ Σου. Γι’ αὐτό Σοῦ φωνάζω, ὅπως με διέταξε ὁ Θεός:
Χαίρε Σὺ, που ἔχεις ὅλες τὶς Χάρες”